

[Birgitte Husmark]

der og arbejder med finansieringsmodeller, og fordi det siges i bemærkningerne til lovforslaget, at den nærmere udformning af regler i medfør af loven vil blive drøftet med Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg Kommuner, Amsrådsforeningen i Danmark samt den høringsberettigede kreds efter levnedsmiddelovens § 11. Det er bare for dårligt; ministeren kan afvente sit udvalg og udtalelserne fra de høringsberettigede, og så kan ministeren komme med et forslag. Det her er endnu et af de alt, alt for mange bemyndigelsesforslag, hvor Folketingets opgave bare bliver at udstede en blankocheck.

Men at ministeren bærer sig ad på denne måde, er måske meget forståeligt, for området er faktisk temmelig sammensat. Hvis man har læst den grønne publikation fra marts 1990, der hedder »Kontrol med levnedsmidler«, vil man kunne se, at det er temmelig sandt. Derfor vil vi fra SF's side heller ikke være blankt afvisende med hensyn til, at der kan være rimelighed i at opkræve et gebyr inden for visse områder af loven, f.eks. ved meddelelse af autorisation til virksomheder, der tilvirker tilsætningsstoffer eller næringsstofpræparater. Her forestiller vi os, at det som oftest vil være store, velkonsoliderede firmaer, der skal erlægge en afgift.

Men hvordan vil loven påvirke de virksomheder, der skal have godkendelse fra kommunalbestyrelsen, før de må sælge eller behandle levnedsmidler, både en gros og en detail? Efter bemærkningerne i lovforslaget er der tale om ca. 36.000 firmaer og ifølge sagens natur også nogle meget små. Hvor stort bliver gebyret f.eks. for den lille grønthandler? Når forretningen skifter ejer, skal der også betales et gebyr. Og når ministeren siger, at vurderingen af kontrolbehovet og som følge heraf fastsættelsen af gebyrets størrelse bl.a. skal baseres på forhold som virksomhedens størrelse og risikopotentiale samt produktionens kompleksitet, når det angår fremstillingsvirksomheder og detailvirksomheder med tilvirkning, ja, så ser det unægtelig noget komplekst ud.

For alt dette bureaukratiske besvær får kommunerne – for det er jo dem, det tilsyneladende først og fremmest angår – fornøjelsen af at få reduceret deres bloktilskud, det første år med 50 mio. kr. og fremover med 150 mio. kr. om året, og vi er ikke overbevist om, at det er særlig fremkommeligt for at sige det mildt. Vi er da

villige til at drøfte forslaget, men vi ville foretrække at få de præciseringer, der vel vil komme fra regeringens eget udvalg, før vi skal i gang med en realitetsforhandling.

Køpke Christensen (FP):

Dette lovforslag har naturligvis ligesom så mange andre både positive og negative sider. Mit umiddelbare indtryk af forslaget var, at når man fra lovgivningsmagtens side pålægger erhvervslivet byrder – i dette tilfælde offentlig levnedsmiddelkontrol af virksomhederne – kan man ikke derefter gå ind og opkræve brugerbetaling på området. Hvis dette skulle ske, ville det rigtige nok have været, at man sideløbende gav reelle erhvervsskattelettelser for de pågældende virksomheder.

På den anden side medvirker levnedsmiddelkontrollen jo også til, at vort lands eksport af levnedsmidler bliver så stor som muligt. Vore handelspartnere har naturligvis større interesse i at købe danske levnedsmidler frem for andre landes, da der jo nok ikke hersker nogen tvivl om, at kontrollen her i landet er en af de bedst tænkelige, og derfor tror jeg, at det også er i virksomhedernes egen interesse, at man betaler for, at produktet får garanteret en bedre kvalitet og dermed større eksportmuligheder.

Der er som sagt mange aspekter i dette forslag, der er både plusser og minusser, men når vi skal veje dem mod hinanden, må vi nok fra Fremskridtspartiets side erkende, at lovforslaget i det store og hele er helt o.k. Vi er også positive med hensyn til, at brugerfinansieringen trinvis – og jeg understreger trinvis – skal give fuld dækning for de samlede offentlige udgifter ved dette system.

En anden vigtig ting er, at man ønsker, at der skal være et overordnet hensyn ved nærmere tilrettelæggelse af finansieringen, således at virksomhederne ikke bliver unødigt administrativt belastet af dette opkrævningsystem. Og endelig mener Fremskridtspartiet også, at det er positivt, når man vil sikre, at hele størrelsesniveauet for betalingen i de enkelte virksomheder skal stå i et rimeligt forhold til kontrolbehovet.

Det er vigtigt at påpege, at der ikke bliver konkurrenceforvriddning mellem virksomhederne som følge af dette, og det vil Fremskridtspartiet understrege. Samtidig bør det pointeres, at størrelsesniveauet for betalingerne skal stå i